

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งส่งให้แก่บุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งในภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 180 ชุด จากแบบสอบถามที่ส่งออกไปทั้งหมดนี้ได้รับคืน 138 ชุด หรือร้อยละ 76.67 โดยในภาครัฐบาลได้รับคืน 42 ชุด หรือร้อยละ 69.99 และในภาคเอกชนได้รับคืน 96 ชุด หรือร้อยละ 79.99 รายละเอียดเกี่ยวกับ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผู้ตอบ จำแนกตามภาครัฐบาลและภาคเอกชน ได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 ตำแหน่งของผู้ตอบจำแนกตามภาครัฐบาลและภาคเอกชน

ตำแหน่ง	รัฐบาล		เอกชน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้จัดการ, ผู้บริหาร	12	28.57	36	37.50	48	34.78
นักคุเทศก์	25	59.52	42	43.75	67	48.55
อื่น ๆ	5	11.91	28	18.75	23	16.67
รวม	42	100.00	96	100.00	138	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งจากภาครัฐบาลและภาคเอกชน มีตำแหน่งเป็นนักคุเทศก์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.55 โดยในภาครัฐบาลเป็นนักคุเทศก์ร้อยละ 59.52 และในภาคเอกชน เป็นนักคุเทศก์ร้อยละ 43.75

ศูนย์วิทยพัชรากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ประสบการณ์การทำงานของผู้ตอบจำแนกตามภาครัฐบาลและภาคเอกชน

จำนวนปี	รัฐบาล		เอกชน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1-2	42	4.76	36	37.50	38	27.54
3-4	7	16.67	15	15.63	22	15.94
5-6	3	7.14	15	15.63	18	13.04
7-8	8	19.05	14	14.58	22	15.94
9 ปีขึ้นไป	22	52.38	16	16.66	38	27.54
รวม	42	100.00	96	100.00	138	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน กลุ่มที่มีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มที่ประสบการณ์การทำงาน 1-2 ปี ร้อยละ 27.54 และกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 9 ปีขึ้นไป ร้อยละ 27.54 ทั้งนี้ในภาครัฐบาลผู้ตอบส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 9 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 52.38) และในภาคเอกชน ผู้ตอบส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 1 - 2 ปี (ร้อยละ 37.50)

สำหรับข้อมูลในส่วนที่เป็นความคิดเห็นของผู้ตอบนั้น ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติ ได้แก่ การนำข้อมูลมาคำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

- ก. การวางแผนและเตรียมการในการจัดการห้องเที่ยวเพื่อการศึกษา
- ข. ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่ให้นักท่องเที่ยว
- ค. วิธีการนำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยว
- ง. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการจัดการห้องเที่ยวเพื่อการศึกษา
- จ. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ในการจัดการห้องเที่ยวเพื่อการศึกษา

การนำเสนอข้อมูลควยตารางจะแบ่งตามหัวข้อใหญ่ ๆ ดังกล่าวข้างต้น และจะเสนอข้อมูลในภาครัฐบาลและภาคเอกชนตามลำดับ

- ก. การวางแผนและเตรียมการในการจัดการห้องเที่ยวเพื่อการศึกษา
 1. ภาครัฐบาล

ศูนย์วิทยพัธพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 คำนิยมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญและระดับการปฏิบัติในเรื่องการวางแผนและเตรียมการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวของภาคีรัฐบาล

ข้อความ	ความสำคัญ		การปฏิบัติ	
	\bar{X}_1	S.D.	\bar{X}_2	S.D.
1. การกำหนดนโยบายเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	4.43	0.79	3.95	0.91
2. การอบรมบุคลากรในเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	4.18	1.10	3.17	1.07
3. การขอความร่วมมือจากองค์กรของรัฐบาลในเรื่องข้อมูล	4.23	0.68	3.32	1.09
4. การขอความร่วมมือจากองค์กรของเอกชนในเรื่องข้อมูล	3.86	0.94	3.04	1.07
5. การสำรวจความคองการความรู้ของนักท่องเที่ยว	4.14	0.83	3.27	1.03
6. การประเมินผลการให้ความรู้ของนักท่องเที่ยว	3.73	0.89	2.68	1.08
7. การทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	4.46	0.59	3.68	0.18
8. การจัดหาวิทยากรในท้องถิ่น	4.00	0.76	3.14	0.83
9. การจัดทำเอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่	3.91	0.92	3.27	0.98
10. การเน้นให้นักท่องเที่ยวสนใจสาระความรู้ต่างๆ	4.36	0.73	3.50	0.96
11. การแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ที่ให้สาระความรู้	3.91	1.02	3.09	0.87

ตารางที่ 3 จะเห็นว่าในภาครัฐบาลนั้นในเรื่องการวางแผนและเตรียมการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวไม่มีประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญมาก 3 ลำดับ ได้แก่ การทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว (4.46) การกำหนดนโยบายเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (4.43) และการเน้นให้นักท่องเที่ยวสนใจสาระความรู้ต่าง ๆ (4.36) ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญน้อยที่สุดได้แก่การประเมินผลการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.73) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.68 ถึง 1.10

ในเรื่องการปฏิบัตินั้น ไม่มีประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมากที่สุดได้แก่การกำหนดนโยบายเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.95) การทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว (3.68) และการเน้นให้นักท่องเที่ยวสนใจสาระความรู้ต่าง ๆ (3.50) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติน้อยกว่าคนอื่นได้แก่ การประเมินผลการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (2.68) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.18 ถึง 1.09

2. ภาคเอกชน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญและระดับการปฏิบัติในเรื่องการวางแผนและเตรียมการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวของภาคเอกชน

ข้อความ	ความสำคัญ		การปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. การกำหนดนโยบายในเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	4.28	0.72	3.55	0.77
2. การอบรมบุคลากรในเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	4.70	0.54	3.56	1.07
3. การขอความร่วมมือจากองค์กรของรัฐบาลในเรื่องข้อมูล	4.14	0.88	3.41	0.99
4. การขอความร่วมมือจากองค์กรของเอกชนในเรื่องข้อมูล	3.95	0.89	3.30	1.02
5. การสำรวจความต้องการความรู้ของนักท่องเที่ยว	4.30	0.82	3.46	0.96
6. การประเมินผลการศึกษาความรู้แก่นักท่องเที่ยว	3.82	1.13	3.13	1.29
7. การทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	4.50	0.69	3.87	0.99
8. การจัดหาวิทยากรในท้องถิ่น	4.06	0.91	3.11	1.18
9. การจัดทำเอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่	4.07	0.91	3.24	1.20
10. การเน้นให้นักท่องเที่ยวสนใจสาระความรู้ต่างๆ	4.29	0.71	3.60	1.03
11. การแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ที่ให้สาระความรู้	4.50	0.66	3.82	1.05

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่าในภาคเอกชนนั้น ประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญมากที่สุด 3 ลำดับ ได้แก่ การอบรมบุคลากรในเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (4.70) การทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว (4.50) และการแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ที่ให้สาระความรู้ (4.50) ตามลำดับ สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญ น้อยกว่าประเด็นอื่น ๆ คือ การประเมินผล การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.82) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.54 ถึง 1.13

ส่วนในเรื่องการปฏิบัตินั้นไม่มีประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมาก 3 ลำดับ ได้แก่ การทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว (3.87) การแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ที่ให้สาระความรู้ (3.82) และการเน้นให้นักท่องเที่ยวสนใจสาระความรู้ต่าง ๆ (3.60) ตามลำดับ สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติ น้อยกว่าประเด็นอื่น ๆ ได้แก่ การจัดหาวิทยากรในท้องถิ่น (3.11) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.77 ถึง 1.29

ข. ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่ให้นักท่องเที่ยว

1. ภาครัฐบาล

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 คำนิยามเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญและระดับการปฏิบัติในเรื่องความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่ให้นักท่องเที่ยวของภาครัฐบาล

ข้อความ	ความสำคัญ		การปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ความรู้ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม	3.66	0.79	3.05	0.80
2. ความรู้ด้านสถาปัตยกรรม	3.90	0.77	3.24	0.99
3. ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม	4.05	0.74	3.71	0.90
4. ความรู้ทางภาษาศาสตร์	3.55	0.86	2.96	0.95
5. ความรู้ทางภูมิศาสตร์	4.00	0.63	3.52	0.75
6. ความรู้ทางประวัติศาสตร์	3.90	0.62	3.52	0.68
7. ความรู้ทางสถิติประชากร	3.43	0.75	2.86	0.79
8. ความรู้ด้านศิลปกรรม	3.19	0.68	2.85	0.85
9. ความรู้ด้านศาสนา ความเชื่อในท้องถิ่น	3.47	0.60	3.09	0.70
10. ความรู้ทั่วไปด้านกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ	3.38	1.07	2.71	0.96
11. ความรู้เกี่ยวกับชนวนชาติ	3.71	0.78	2.95	0.67
12. ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ชนวนชาติ	4.28	0.78	3.33	1.11
13. ความรู้ทางด้านอนุนิยมนิเวศวิทยาของท้องถิ่น	3.38	0.67	3.48	0.87

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าในภาครัฐบาลนั้นไม่มีประเด็นที่ตอบให้ความสำคัญมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ตอบให้ความสำคัญมาก 3 ลำดับ ได้แก่ ความรู้ด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติ (4.28) คานศิลป์วัฒนธรรม (4.05) คานภูมิศาสตร์ (4.00) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ตอบให้ความสำคัญน้อยกว่าประเด็นอื่น ๆ คือ ความรู้ด้านการปกครอง (3.19) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.60 ถึง 1.07

ส่วนในคานการปฏิบัตินั้นไม่มีประเด็นที่ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมาก 3 ลำดับ ได้แก่ ความรู้คานศิลป์วัฒนธรรม (3.71) คานภูมิศาสตร์ (3.52) และคานประวัติศาสตร์ (3.52) ตามลำดับ สำหรับประเด็นที่ตอบเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อยกว่าประเด็นอื่น ได้แก่ คานกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ (2.71) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.68 ถึง 1.11

2. ภาคเอกชน

ศูนย์วิทยพัรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญและระดับการปฏิบัติในเรื่องความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่ให้นักท่องเที่ยวของภาคเอกชน

ประเภทของเนื้อหา	ความสำคัญ		การปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ความรู้ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม	3.89	0.89	3.36	0.97
2. ความรู้ด้านสถาปัตยกรรม	3.73	0.89	3.16	1.01
3. ความรู้ทางศิลปวัฒนธรรม	4.22	0.81	3.71	0.92
4. ความรู้ทางภาษาศาสตร์	3.56	0.94	3.11	0.94
5. ความรู้ทางภูมิศาสตร์	4.27	0.76	3.70	0.89
6. ความรู้ทางประวัติศาสตร์	4.36	0.85	4.01	0.77
7. ความรู้ทางสถิติประชากร	3.27	0.96	2.91	0.88
8. ความรู้ด้านการปกครอง	3.31	0.91	3.00	0.93
9. ความรู้ทางศาสนา ความเชื่อในท้องถิ่น	3.40	0.87	3.01	0.99
10. ความรู้ทั่วไปด้านกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ	3.37	0.97	3.01	1.03
11. ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ	3.85	0.89	3.38	0.85
12. ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ	4.07	0.92	3.53	1.03
13. ความรู้ทางค่านิยมวิชาของท้องถิ่น	3.60	0.92	3.29	0.89

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่าในภาคเอกชนไม่มีประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญมาก 3 ลำดับ ได้แก่ ความรู้ทางประวัติศาสตร์ (4.36) คานานุมิศาสตร์ (4.27) และคานศิลป์วัฒนธรรม (4.22) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญน้อยกว่าประเด็นอื่น ๆ ได้แก่ ความรู้ด้านสถิติประชากร (3.27) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.76 ถึง 0.97

ส่วนในเรื่องการปฏิบัตินั้น ไม่มีประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการปฏิบัติมาก 3 ลำดับ ได้แก่ ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ (4.01) คานศิลป์วัฒนธรรม (3.71) และคานานุมิศาสตร์ (3.70) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่ามีการปฏิบัติน้อยกว่าด้านอื่น ๆ คือ ความรู้ด้านการปกครอง (3.00) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.77 ถึง 1.03

ก. วิธีการนำเสนอความรู้แก่นักท่องเที่ยว

1. ภาครัฐบาล

ศูนย์วิจัยประชากรและสังคม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญและระดับการปฏิบัติในเรื่องวิธีการนำเสนอความรู้แก่นักท่องเที่ยวของภาค
รัฐบาล

วิธีการให้ความรู้	ภาครัฐ			
	ความสำคัญ		การปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. การให้คำปรึกษาแก่ผู้เตรียมข้อมูลและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้วยตนเอง	4.29	0.78	3.62	1.02
2. การแจกเอกสารที่มีข้อมูลความรู้แก่นักท่องเที่ยว	4.04	0.92	3.24	1.09
3. การบรรยายประกอบสไลด์หรือภาพยนตร์	3.57	1.07	2.95	1.07
4. การให้วิทยากรในท้องถิ่นเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	4.00	0.82	3.14	1.15
5. การให้นักท่องเที่ยวช่วยกันที่มีความรู้ดีเป็นผู้ให้ความรู้	3.14	1.08	2.86	1.06

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ในภาครัฐบาลในเรื่องวิธีการนำเสนอความรู้ แก่นักท่องเที่ยวนี้ไม่มีประเด็นที่ตอบให้มีความสำคัญมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ตอบให้ ความสำคัญมาก 3 ลำดับ ได้แก่ การให้คำปรึกษาเตรียมข้อมูล และให้ความรู้แก่นัก ท่องเที่ยวเอง (4.29) การแจกเอกสารที่มีข้อมูลความรู้แก่นักท่องเที่ยว (4.04) และ การให้วิทยากรในท้องถิ่นเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (4.00) ตามลำดับ ส่วน ประเด็นที่ตอบให้มีความสำคัญน้อยกว่าประเด็นอื่น ได้แก่ การให้นักท่องเที่ยวด้วยกันที่มี ความรู้เป็นผู้ให้ความรู้ (3.14) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.78 ถึง 1.08

ส่วนในเรื่องการปฏิบัตินั้น ไม่มีประเด็นที่ตอบเห็นว่าได้นำไปปฏิบัติมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ตอบเห็นว่าได้มีการนำไปปฏิบัติมาก และปานกลาง 3 ลำดับได้แก่ การให้คำปรึกษาเตรียมข้อมูลและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเอง (3.62) การแจก เอกสารที่มีข้อมูลความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.24) และ การให้วิทยากรในท้องถิ่นเป็น ผู้ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.14) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ตอบเห็นว่าได้มีการ ปฏิบัติน้อยกว่าประเด็นอื่น ได้แก่ การให้นักท่องเที่ยวด้วยกันที่มีความรู้เป็นผู้ให้ความรู้ (2.86) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 1.02 ถึง 1.15

2. ภาคเอกชน

ศูนย์วิทยุวิทยุวิทยุ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญและระดับการปฏิบัติในเรื่องวิธีการนำเสนอความรู้แก่นักท่องเที่ยวของภาคเอกชน

วิธีการให้ความรู้	ความสำคัญ		การปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. การให้คำชี้แจงแก่ผู้เตรียมข้อมูลและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้วยตนเอง	4.55	0.63	4.00	0.88
2. การแจกเอกสารที่มีข้อมูลความรู้แก่นักท่องเที่ยว	3.96	0.81	3.25	1.05
3. การบรรยายประกอบสไลด์หรือภาพยนตร์	3.47	0.99	2.67	1.12
4. การให้วิทยากรในท้องถิ่นเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	3.80	0.97	2.98	1.24
5. การให้นักท่องเที่ยวช่วยกันที่มีความรู้เป็นผู้ให้ความรู้	3.16	1.40	2.66	1.41

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่าในภาคเอกชนในเรื่องวิธีการนำเสนอความรู้แก่นักท่องเที่ยว ประเด็นที่ผู้ตอบได้ให้ความสำคัญมากที่สุดและมากที่สุดรวม 3 อันดับ ได้แก่ การให้มัคคุเทศก์เตรียมข้อมูลและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเอง (4.55) การแจกเอกสารที่มีข้อมูลความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.96) และการให้วิทยากรในท้องถิ่นเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.80) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบให้ความสำคัญน้อยกว่าประเด็นอื่น ได้แก่ การให้นักท่องเที่ยวด้วยกันเองที่มีความรู้ดีเป็นผู้ให้ความรู้ (3.16) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.63 ถึง 1.40

สำหรับในด้านการปฏิบัตินั้น ไม่มีประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการนำไปปฏิบัติมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่าได้มีการนำไปปฏิบัติมากและปานกลางรวม 3 อันดับ ได้แก่ การให้มัคคุเทศก์เตรียมข้อมูลและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเอง (4.00) การแจกเอกสารที่มีข้อมูลความรู้แก่นักท่องเที่ยว (3.25) และการให้วิทยากรในท้องถิ่นเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว (2.98) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่ามีการนำไปปฏิบัติน้อยกว่าประเด็นอื่น ได้แก่ การให้นักท่องเที่ยวด้วยกันเป็นผู้ให้ความรู้ (2.66) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.88 ถึง 1.41

ง. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการจัดการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา

1. ภาครัฐบาล

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความรุนแรงของปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการจัดการห้องเที่ยวเพื่อการศึกษาของภาคีรัฐบาล

ปัญหาและอุปสรรค	ระดับความรุนแรง	
	\bar{X}	S.D.
1. การจัดการห้องเที่ยวเพื่อการศึกษาทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูง	2.81	1.08
2. ขาดบุคลากรที่มีความรู้	3.23	0.89
3. ขาดเทคนิคที่จะกระตุ้นความสนใจใฝ่รู้ของนักห้องเที่ยว	3.66	0.86
4. ขาดแหล่งข้อมูลที่ถูกต้องเชื่อถือได้	3.00	1.07
5. ขาดความร่วมมือส่งเสริมจากองค์กรในภาคีรัฐบาล	3.00	1.26
6. ขาดความร่วมมือจากองค์กรในภาคเอกชน	3.10	1.26
7. แหล่งห้องเที่ยวเพื่อการศึกษามีข้อจำกัดในการเข้าชม	2.71	1.23
8. แหล่งห้องเที่ยวเพื่อการศึกษามีจำกัด	2.81	1.08
9. นักห้องเที่ยวมักสนใจแต่ความสนุกสนานหรือความบันเทิง	3.38	1.07

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 9 จะเห็นว่าในภาครัฐบาลไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการจัดการห้องเดี่ยวเพื่อการศึกษาที่ผู้ตอบให้ระดับความรุนแรงมากที่สุด สำหรับประเด็นที่ผู้ตอบให้ระดับของความรุนแรงมากและรุนแรงปานกลาง 3 อันดับแรก ได้แก่ การขาดเทคนิคที่จะกระตุ้นความสนใจใฝ่รู้ของนักห้องเดี่ยว (3.66) การที่นักห้องเดี่ยวมักสนใจแต่ความมั่งคั่งหรือความบันเทิง (3.38) และการขาดบุคลากรที่มีความรู้ (3.32) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่ามีความรุนแรงน้อยกว่าประเด็นอื่นคือ การที่แหล่งห้องเดี่ยวเพื่อการศึกษามีข้อจำกัดในการเข้าชม (2.71) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 0.86 ถึง 1.26

2. ภาคเอกชน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 คำนวณเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความรุนแรงของ
ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการจัดการห้องเทียบเพื่อการศึกษาของ
ภาคเอกชน

ปัญหาและอุปสรรค	ระดับความรุนแรง	
	\bar{X}	S.D.
1. การจัดการห้องเทียบเพื่อการศึกษาทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูง	3.02	1.27
2. ขาดบุคลากรที่มีความรู้	3.76	1.05
3. ขาดเทคนิคที่จะกระตุ้นความสนใจใฝ่รู้ของนักห้องเทียบ	3.50	1.08
4. ขาดแหล่งข้อมูลที่ถูกต้องเชื่อถือได้	3.38	1.01
5. ขาดความร่วมมือส่งเสริมจากองค์กรในภาครัฐบาล	3.57	1.00
6. ขาดความร่วมมือจากองค์กรในภาคเอกชน	3.42	1.17
7. แหล่งห้องเทียบเพื่อการศึกษามีข้อจำกัดในการเข้าชม	3.36	1.13
8. แหล่งห้องเทียบเพื่อการศึกษามีจำกัด	3.30	1.17
9. นักห้องเทียบมักสนใจแต่ความมั่งคั่งหรือความบันเทิง	3.75	1.02

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่าในภาคเอกชนนั้นไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาที่ผู้ตอบให้ระดับความรุนแรงมากที่สุด สำหรับปัญหาที่ผู้ตอบให้ระดับความรุนแรงมาก 3 ลำดับแรกได้แก่ การขาดบุคลากรที่มีความรู้ (3.76) การที่นักท่องเที่ยวมักสนใจแต่ความมั่งคั่งหรือความบันเทิง (3.75) และการขาดความร่วมมือส่งเสริมจากองค์กรในภาครัฐบาล (3.57) ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่ผู้ตอบเห็นว่า มีระดับความรุนแรงน้อยกว่าประเด็นอื่นคือ การจัดการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูง (3.02) สำหรับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในช่วง 1.00 ถึง 1.27

จ. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา
ในค่านข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่ได้จากคำถามแบบปลายเปิด
พอจะประมวลได้เป็นประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

1. ทางท้องถิ่นควรมีการพัฒนาสาธารณูปการให้ดีกว่านี้ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว
2. รัฐบาลและเอกชนควรมีการร่วมมือกันให้ดีกว่านี้ในเรื่องการพัฒนาและอนุรักษ์รักษาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา
3. รัฐบาลควรมีการส่งเสริมในการจัดอบรมบุคลากรอันได้แก่มัคคุเทศก์ ทั้งของรัฐเองและรวมถึงเอกชนด้วย
4. ควรมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ แนวความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเพื่อศึกษานี้ให้มากขึ้นกว่าการโฆษณาเพื่อธุรกิจแค่เพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ยังได้มีการเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เช่น ความไม่สะดวกในการเดินทางเข้าไปชมสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา เนื่องจากสถานที่นั้นอยู่ในที่ทุรกันดารและปัญหานักท่องเที่ยวยังขาดการกระตุ้นให้หันมาสนใจในค่านความรู้ นอกเหนือไปจากความสนุกสนานเพลิดเพลินทั่ว ๆ ไป